

Αριθμός απόφασης: 21493/2009
Αριθμός κατάθεσης αγωγής: 761/09.01.2008

ΤΟ ΠΟΛΥΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΤΑΚΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές Ελένη Μαστρογιώργη, Πρόεδρο Πρωτοδικών, Αθηνά Κυτρίδου, Πρωτοδίκη, Μαρία Τζέκη, Πάρεδρο - Εισηγήτρια, επειδή κωλύονται οι λοιποί τακτικοί Δικαστές και από τη Γραμματέα Σοφία Χρηματοπούλου.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια, στο ακροατήριό του, στις 07.04.2009, για να δικάσει την αγωγή με αριθμό κατάθεσης 761/09.01.2008 με αντικείμενο αμοιβή για πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα, μεταξύ:

ΤΩΝ ΕΝΑΓΟΝΤΩΝ: 1) του Αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΑΠΟΛΛΩΝ-ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΣΥΝ.ΠΕ», που εδρεύει στην Αθήνα κι εκπροσωπείται νόμιμα 2) του Αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού με την επωνυμία «ΕΡΑΤΩ-ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΩΝ-ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ ΣΥΝ.ΠΕ», που εδρεύει στην Αθήνα κι εκπροσωπείται νόμιμα 3) της Αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρίας με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ή ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΑΣ» και με τον διακριτικό τίτλο GRAMMO, που εδρεύει στο Χαλάνδρι Αττικής και εκπροσωπείται νόμιμα, που παραστάθηκαν άπαντες διά του πληρεξουσίου δικηγόρου τους Χρήστου Ματσιώρη (.....), ο οποίος κατέθεσε έγγραφες προτάσεις.

ΤΟΥ ΕΝΑΓΟΜΕΝΟΥ:, κατοίκου, ο οποίος δεν παραστάθηκε.

ΚΑΤΑ τη συζήτηση της υπόθεσης, ο πληρεξούσιος δικηγόρος των εναγόντων ζήτησε να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά και στις έγγραφες προτάσεις του.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Από τη με αριθμό 11827Γ /18.01.2008 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή στο Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης Δημήτριου Μιλάνου, που προσκομίζουν με επίκληση οι ενάγοντες προκύπτει ότι ακριβές αντίγραφο της κρινόμενης αγωγής με πράξη ορισμού δικασίμου και κλήση προς συζήτηση για την ανωτέρω αναφερόμενη δικάσιμο επιδόθηκε νόμιμα και εμπρόθεσμα στον εναγόμενο. Ο τελευταίος όμως δεν εμφανίσθηκε στη δικάσιμο αυτή, κατά την οποία εκφωνήθηκε η υπόθεση από τη σειρά του οικείου πινακίου και συνεπώς πρέπει να δικάσθει ερήμην (άρθρο 270 παρ.1 ΚΠολΔ).

Με τις διατάξεις των άρθρων 46 επ. του Ν. 2121/1993 για την «πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα» προστατεύονται τα συγγενικά προς την πνευματική ιδιοκτησία δικαιώματα, δηλαδή τα δικαιώματα σε εργασίες («εισφορές» κατά την ορολογία του νόμου) που σχετίζονται με την πνευματική ιδιοκτησία ή ακόμη έχουν και κάποιες ομοιότητες με αυτήν, δεν μπορούν όμως να αναχθούν σε αυτοτελή έργα, διότι δεν εμφανίζουν τα κρίσιμα στοιχεία της πνευματικής δημιουργίας, συμβάλλουν όμως και μάλιστα πολλές φορές καθοριστικά

στη δημόσια εκτέλεση ή στην αναπαραγωγή και γενικά τη διάδοση των έργων. Ο καθορισμός των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων προκύπτει από τους κανόνες που αναγνωρίζουν τα σχετικά δικαιώματα. Έτσι, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 46 παρ.1, 47 παρ.1 και 48 παρ.1 του Ν. 2121/1993, εισφορές παρέχουν κυρίως οι καλλιτέχνες που ερμηνεύουν ή εκτελούν τα έργα, οι παραγωγοί υλικών φορέων ήχου και εικόνας. Οι εισφορές των προσώπων αυτών χρειάζονται προστασία, ώστε να μη γίνονται αντικείμενο οικειοποίησης και εκμετάλλευσης από τρίτους, Καθένα από τα συγγενικά δικαιώματα που αναγνωρίζονται από το Ν.2121/1993 έχει διαφορετικό περιεχόμενο και παρέχει στο δικαιούχο τις εξουσίες που απαριθμούνται αποκλειστικά και όχι ενδεικτικά στις διατάξεις των άρθρων 46 επ. του Ν. 2121/1993. Ειδικότερα, σύμφωνα με το άρθρο 49 του ίδιου νόμου, προβλέπεται, μεταξύ άλλων, ότι όταν υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας που έχει νόμιμα εγγραφεί, χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιοδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια ή για παρουσίαση στο κοινό, ως τέτοιας θεωρούμενης, σύμφωνα με το άρθρο 3 παρ. 2 του ίδιου νόμου, κάθε χρήσης, εκτέλεσης ή παρουσίασης του έργου, η οποία το κάνει προσιτό σε κύκλο προσώπων ευρύτερο από το στενό οικογενειακό κύκλο και το άμεσο κοινωνικό περιβάλλον, ο χρήστης οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων. Η αμοιβή αυτή καταβάλλεται υποχρεωτικά σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των σχετικών δικαιωμάτων οι οποίοι υποχρεούνται να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν τις αμοιβές, να προβάλουν τις σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν τις σχετικές αμοιβές από τους χρήστες. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, το ύψος της εύλογης αμοιβής και οι όροι πληρωμής καθορίζονται από το Μονομελές Πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ οριστικά περί της αμοιβής αποφαιίνεται το αρμόδιο Δικαστήριο. Το δικαίωμα της εύλογης αμοιβής των ερμηνευτών καλλιτεχνών είναι ανεκχώρητο και υποχρεωτικά από το νόμο ανατίθεται για είσπραξη και διαχείριση σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης που λειτουργούν σύμφωνα με τους όρους των άρθρων 54 έως 58 του Ν. 2121/1993. Κατά το ίδιο άρθρο (49 του Ν.2121/1993) η αμοιβή αυτή είναι ενιαία και κατανέμεται εξ ημισείας μεταξύ αφενός μουσικών και τραγουδιστών (50%) και αφετέρου των παραγωγών (50%). Οι ως άνω οργανισμοί οφείλουν να εξασφαλίζουν στους δικαιούχους τον ποσοστιαίο καθορισμό της αμοιβής τους (άρθρ. 55 παρ.1 στοιχ. Β', το οποίο, βάσει του άρθρου 58 του ίδιου νόμου εφαρμόζεται και στους δικαιούχους των συγγενικών δικαιωμάτων), κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 32, με το οποίο ως βάση για τον υπολογισμό της ποσοστιαίας αυτής αμοιβής λαμβάνονται είτε τα «ακαθάριστα έσοδα ή έξοδα ή ο συνδυασμός των ακαθαρίστων εσόδων και εξόδων, ποσά που πραγματοποιούνται από την επαγγελματική δραστηριότητα αυτού που εκμεταλλεύεται το έργο και προέρχονται από την εκμετάλλευση του έργου» είτε κατ' εξαίρεση, υπολογίζεται σε ορισμένο ποσό. Μάλιστα, κατά το άρθρο 56 παρ.1 και 2 του ίδιου νόμου (2121/1993), αν ο χρήστης ισχυρίζεται ότι ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης αξιώνει αμοιβή προφανώς δυσανάλογη προς αυτήν που συνήθως καταβάλλεται σε παρόμοιες περιπτώσεις, οφείλει, πριν από οποιαδήποτε χρήση, να προκαταβάλει στον οργανισμό ή το ζητούμενο ποσό αμοιβής ή το ποσό που θα έχει ορίσει, ύστερα από αίτηση του χρήστη, το Μονομελές Πρωτοδικείο, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ οριστικά περί της αμοιβής αποφαιίνεται το αρμόδιο Δικαστήριο. Περαιτέρω, οι ως άνω οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης είναι δυνατόν να διαχειρίζονται συγγενικά δικαιώματα και αλλοδαπών φορέων, δικαιούμενοι κατά το άρθρο 72 παρ.3 του Ν.2121/1993 να συνάπτουν συμβάσεις αμοιβαιότητας με τους αντίστοιχους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής. Με τις συμβάσεις αυτές οι αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης παρέχουν πληρεξουσιότητα ή

μεταβιβάζουν στους ημεδαπούς οργανισμούς τα δικαιώματα που καταπιστευτικά έχουν οι πρώτοι προς το σκοπό διαχείρισης τους στην Ελλάδα. Εξάλλου, στο άρθρο 4 του Ν.2054/1992 (Φ.Ε.Κ.104/30-0-1992, τεύχος Α') «Κύρωση διεθνούς συμβάσεως περί προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης που έγινε στη Ρώμη στις 26 Οκτωβρίου 1961», ορίζεται ότι κάθε συμβαλλόμενο κράτος θα παρέχει την εθνική μεταχείριση στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, εφόσον πληρούνται μία από τις ακόλουθες προϋποθέσεις: α) η εκτέλεση γίνεται σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος, β) η εκτέλεση έχει εγγραφεί σε φωνογράφημα προστατευόμενο κατά το παρακάτω άρθρο 5 και γ) εκτέλεση μη εγγεγραμμένη σε φωνογράφημα μεταδίδεται από εκπομπή προστατευόμενη κατά το άρθρο 6, σύμφωνα δε με το άρθρο 5 παρ. 1 του ίδιου νόμου «κάθε συμβαλλόμενο κράτος θα παρέχει την εθνική μεταχείριση στους παραγωγούς φωνογραφημάτων, εφόσον πληρούνται μία από τις ακόλουθες περιπτώσεις: α) ο παραγωγός φωνογραφημάτων είναι υπήκοος άλλου συμβαλλόμενου κράτους (κριτήριο υπηκοότητας), β) η πρώτη εγγραφή ήχου πραγματοποιήθηκε σε ένα άλλο συμβαλλόμενο κράτος (κριτήριο της δημοσίευσης)», ενώ κατά τη δεύτερη παράγραφο του παραπάνω άρθρου «όταν η πρώτη έκδοση έγινε μεν σε μη συμβαλλόμενο κράτος, το φωνογράφημα όμως το αργότερο μέσα σε τριάντα ημέρες από την πρώτη δημοσίευση, δημοσιεύθηκε επίσης και σε ένα συμβαλλόμενο κράτος (σύγχρονη δημοσίευση), το φωνογράφημα αυτό θα θεωρείται ότι εκδόθηκε για πρώτη φορά σε συμβαλλόμενο κράτος». Τέλος, στην τρίτη παράγραφο του ίδιου άρθρου ορίζεται ότι «κάθε συμβαλλόμενο κράτος μπορεί με γνωστοποίησή του που κατατέθηκε στο Γενικό Γραμματέα του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών, να δηλώσει ότι δεν θα εφαρμόσει είτε το κριτήριο της δημοσίευσης είτε το κριτήριο της εγγραφής. Η γνωστοποίηση αυτή μπορεί να κατατεθεί κατά τη στιγμή της κύρωσης, της αποδοχής ή της προσχώρησης ή οποτεδήποτε άλλοτε, στην τελευταία, όμως σε αυτήν την περίπτωση δεν θα έχει ισχύ παρά μόνο μετά παρέλευση έξι μηνών από την κατάθεση της». Περαιτέρω, στο άρθρο 12 του ίδιου νόμου ορίζεται ότι εφόσον ένα φωνογράφημα που έχει εκδοθεί για σκοπούς εμπορικούς ή μια αναπαραγωγή αυτού του φωνογραφήματος χρησιμοποιείται αμέσως για ραδιοτηλεοπτική εκπομπή ή για οποιαδήποτε μετάδοση προς το κοινό, θα παρέχεται από το χρήστη προς τους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή προς τους παραγωγούς φωνογραφημάτων ή και προς τους δύο μία εύλογη και ενιαία αμοιβή. Σε περίπτωση που δεν υπάρχει συμφωνία μεταξύ αυτών, η εσωτερική νομοθεσία μπορεί να καθορίσει τους όρους κατανομής της αμοιβής αυτής». Από τις παραπάνω διατάξεις του Ν.2054/1992 προκύπτει ότι με αυτές καθιερώνεται ως κύρια μέθοδος προστασίας των αλλοδαπών δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων, η εξομοίωση τους προς τους ημεδαπούς, με την παραχώρηση και στους αλλοδαπούς της «εθνικής μεταχείρισης», δηλαδή αυτής που παρέχεται από κάθε κράτος καταρχήν στους υπηκόους του ή στα νομικά πρόσωπα που εδρεύουν στο έδαφος του, η οποία παρέχεται εφόσον: α) η εκτέλεση, για τους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, έγινε ή εγγράφηκε για πρώτη φορά στο έδαφος του ή μεταδόθηκε ραδιοτηλεοπτικά από το έδαφος αυτό, β) τα φωνογραφήματα, για τους παραγωγούς φωνογραφημάτων, δημοσιεύθηκαν ή εγγράφηκαν για πρώτη φορά στο έδαφος του, καθώς και ότι αναγνωρίζεται το δικαίωμα των αλλοδαπών δικαιούχων ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και των παραγωγών φωνογραφημάτων να αξιώνουν από το χρήστη μία ενιαία και εύλογη αμοιβή σε κάθε περίπτωση ραδιοτηλεοπτικής μετάδοσης ή παρουσίασης στο κοινό φωνογραφήματος προοριζόμενου για το εμπόριο και σε περίπτωση που δεν υπάρχει συμφωνία μεταξύ τους το ύψος της εύλογης αυτής αμοιβής και οι όροι πληρωμής καθορίζονται όπως, σύμφωνα με όσα προαναφέρθηκαν, ορίζει η εθνική νομοθεσία για τους ημεδαπούς. Περαιτέρω, από τις ίδιες παραπάνω διατάξεις του Ν.2054/1992 με σαφήνεια

συνάγεται ότι αν η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος έγινε μεν σε μη συμβαλλόμενο κράτος, όπως π.χ. οι Η.Π.Α., το φωνογράφημα όμως αυτό το αργότερο μέσα σε τριάντα ημέρες από την πρώτη παρουσίαση (δημοσίευση), παρουσιάστηκε (δημοσιεύθηκε) σε συμβαλλόμενο κράτος, όπως και η Ελλάδα, παρέχεται εθνική μεταχείριση και στους αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες και τους παραγωγούς του φωνογραφήματος που θεωρείται ότι εκδόθηκε για πρώτη φορά στην Ελλάδα. Σύμφωνα με τα προαναφερόμενα, ειδικότερα δε από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 35 παρ. 2 του Ν. 2121/1993 στο οποίο καθιερώνεται το τεκμήριο αρμοδιότητας διαχείρισης των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, του άρθρου 58 του ίδιου νόμου (2121/1993) στο οποίο ορίζεται ότι «οι διατάξεις των άρθρων 54 έως 57 του παρόντος νόμου εφαρμόζονται αναλόγως στη διαχείριση και την προστασία των συγγενικών δικαιωμάτων του ρυθμίζονται από το προηγούμενο κεφάλαιο του παρόντος νόμου» και του άρθρου 5 παρ. 2 του Ν. 2054/1992, προκύπτει ότι στην περίπτωση της -κατά την προαναφερόμενη έννοια του τελευταίου αυτού άρθρου (5 παρ. 2 του Ν.2054/1992)- «σύγχρονης δημοσίευσης» φωνογραφήματος, οι ημεδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης νομιμοποιούνται να επιδιώξουν τη διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και οι αλλοδαποί αντίστοιχοι δικαιούχοι για τη χρήση του ρεπερτορίου τους στην Ελλάδα. Τέλος, σύμφωνα με ρητή πρόβλεψη του άρθρου 56 παρ.4 του Ν.2121/1993, οι χρήστες υλικών φορέων ήχου και εικόνας έχουν υποχρέωση να παραδίδουν στους αντίστοιχους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης συγγενικών πνευματικών δικαιωμάτων και μάλιστα χωρίς καμιά καθυστέρηση, καταλόγους των έργων που εκτελούν δημόσια, με μνεία της συχνότητας εκτέλεσης τους, προκειμένου να διευκολύνεται έτσι η πραγματοποίηση της διανομής των εισπραττομένων υπέρ των μελών των τελευταίων αμοιβών.

Στην προκειμένη περίπτωση, με την υπό κρίση αγωγή τους οι ενάγοντες εκθέτουν ότι είναι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, που έχουν συσταθεί νόμιμα κατά το άρθρο 54 παρ.4 του Ν.2121/1993 και συγκεκριμένα, ο πρώτος για τους μουσικούς, ο δεύτερος για τους τραγουδιστές-ερμηνευτές και η τρίτη για τις δισκογραφικές εταιρίες-παραγωγούς υλικών φορέων ήχου και εικόνας, με τις προβλεπόμενες από τον ως άνω νόμο αρμοδιότητες και υποχρεώσεις, μεταξύ των οποίων η είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής του προαναφερόμενου άρθρου 49 του ίδιου νόμου. Ότι συνέταξαν από κοινού το αναφερόμενο στην αγωγή αμοιβολόγιο, το οποίο, σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ. 3 του Ν. 2121/93 γνωστοποίησαν στο κοινό, με τη δημοσίευση του στις τρεις αναφερόμενες εφημερίδες, κάλεσαν δε τους χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου, μεταξύ των οποίων και ο εναγόμενος, σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των νομίμων αμοιβών τους. Ότι παρά ταύτα ο εναγόμενος, ο οποίος διατηρεί στην παραλία μπαρ (beach bar) με το διακριτικό τίτλο «.....» και χρησιμοποιεί το ενδεικτικά αναφερόμενο στην αγωγή μουσικό ρεπερτόριο, το οποίο είναι απαραίτητο, προκειμένου να ψυχαγωγείται η εισερχόμενη πελατεία του, αρνείται τον καθορισμό και την καταβολή της παραπάνω εύλογης αμοιβής. Μετά ταύτα ζητούν α) να καθοριστεί οριστικά το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής για τους υλικούς φορείς ήχου που χρησιμοποίησε ο εναγόμενος, μεταδίδοντας μουσικό ρεπερτόριο σε δημόσια εκτέλεση στην ως άνω επιχείρηση του σε καθημερινή βάση για τα έτη από 2006 και 2007 στο ποσοστό 10% επί των ακαθάριστων εσόδων του για κάθε έτος, το οποίο να μην είναι λιγότερο σύμφωνα με τα τ.μ, του καταστήματός του από το ποσό των 1.500 ευρώ για καθένα από τα παραπάνω έτη και συνολικά το ποσό των 3.000 πλέον του Φ.Π.Α. 19%, ποσού 570 ευρώ, ήτοι συνολικά το ποσό 3.570 ευρώ, νομιμότοκα από την επίδοση της κρινόμενης αγωγής, β) να κατανεμηθούν τα ως άνω ποσά σε ποσοστό 50% για τους παραγωγούς, 25 % για τους μουσικούς και 25% για

τους τραγουδιστές, γ) να υποχρεωθεί ο εναγόμενος να τους προσκομίσει καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου, που χρησιμοποίησε κατά την επίδικη περίοδο, προκειμένου να προβούν στη διανομή των αμοιβών στους δικαιούχους και να συνεχίζει ανά μήνα να τους προσκομίζει κατάλογο με το μουσικό ρεπερτόριο που χρησιμοποιεί. Τέλος, ζητούν να κηρυχθεί η εκδοθησόμενη απόφαση προσωρινά εκτελεστή και να καταδικαστεί ο εναγόμενος στα δικαστικά τους έξοδα ποσού 500 ευρώ.

Με το περιεχόμενο αυτό η κρινόμενη αγωγή, για το αντικείμενο της οποίας καταβλήθηκε το αναλογούν τέλος δικαστικού ενσήμου (βλ. τα με αριθμό 266273, 266275, 400554 αγωγόσημα), παραδεκτά φέρεται προς συζήτηση ενώπιον αυτού του παρόντος Δικαστηρίου (άρθρο 18 αρ.ΚΠολΔ, 49 παρ.1 εδ.τελ. Ν.2121/1993, άρθρο 22 ΚΠολΔ) που δικάζει κατά την τακτική διαδικασία. Είναι δε νόμιμη στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 1, 2 παρ.1, 3, 46, 49, 54 παρ.1, 55, 56, 58 του Ν.2121/1993, 345, 346, 480 ΑΚ 74, 176, 450, 907, 908 παρ. 1 γ' του ΚΠολΔ, εκτός από α) το αίτημα των εναγόντων περί παράδοσης από τον εναγόμενο καταλόγου του μουσικού ρεπερτορίου ανά μήνα στο μέλλον, το οποίο είναι μη νόμιμο και ως τέτοιο απορριπτό, καθόσον η υποχρέωση παράδοσης τέτοιου καταλόγου, κατά τη διάταξη του άρθρου 56 παρ.4 του Ν. 2121/1993, αποσκοπεί στην πραγματοποίηση των διανομών των εισπραττομένων αμοιβών κατά το άρθρο 55 του ως άνω νόμου, η στο μέλλον όμως δημόσια εκτέλεση μουσικών έργων εκ μέρους του εναγόμενου στην επιχείρησή του είναι γεγονός μελλοντικό και αβέβαιο, ώστε να μην έχει γεννηθεί υποχρέωση του τελευταίου για παράδοση του σχετικού καταλόγου και να μην συντρέχει νόμιμη περίπτωση εξαναγκασμού του προς εκπλήρωση της, β) το αίτημα των εναγόντων να συμπεριληφθεί στα δικαστικά τους έξοδα και η αμοιβή του εισπράκτορά τους, λαμβανομένου υπόψη ότι η αμοιβή αυτή ανάγεται στα λειτουργικά τους έξοδα και δεν αποτελεί αποδοτέο, κατά τη διάταξη του άρθρου 189 ΚΠολΔ έξοδο, ενώ σε κάθε περίπτωση οι ενάγοντες δεν επισυνάπτουν κατάλογο των εξόδων τους, δεν προσδιορίζουν συγκεκριμένα, κατά είδος και ποσό, τα επιμέρους κονδύλια που συναπαρτίζουν το συνολικό ποσό των πεντακοσίων (500,00) ευρώ (ΑΠ 654/1989, ΕλλΔνη 1990, σελ.1442), και επομένως, κατά τη διάταξη του άρθρου 191 παρ.2 ΚΠολΔ, το Δικαστήριο σε περίπτωση τυχόν επιδίκασης δικαστικών εξόδων, θα προβεί στον προσδιορισμό τους με βάση τα στοιχεία της δικογραφίας και τις γνωστές σε αυτό δικαστικές και εξώδικες ενέργειές τους (ΑΠ 1584/1997, ΕλλΔνη 39, σελ.1284). Επομένως, η αγωγή κατά το μέρος που κρίθηκε νόμιμη, πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω και ως προς την ουσιαστική βασιμότητά της, δεδομένου ότι και για το παραδεκτό της συζήτησής της έχει τηρηθεί η προβλεπόμενη από το άρθρο 214Α ΚΠολΔ διαδικασία εξώδικης επίλυσης της διαφοράς (βλ. τη με 11827Γ/18.01.2008 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή στο Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης Δημήτριου Μιλάνου, που προσκομίζει με επίκληση ο ενάγων σε συνδυασμό με την προσκομιζόμενη με επίκληση από αυτόν από 28.05.2008 μονομερή δήλωση διαπίστωσης αποτυχίας απόπειρας συμβιβασμού, από την οποία προκύπτει ότι ο εναγόμενος δεν προσήλθε για να μετάσχει στην απόπειρα).

Από την εκτίμηση της ένορκης κατάθεσης του μάρτυρα απόδειξης που εξετάστηκε στο ακροατήριο και περιέχεται στα ταυτάριθμα με την απόφαση αυτή πρακτικά και από όλα τα έγγραφα που προσκομίζουν με επίκληση οι ενάγοντες αποδείχθηκαν τα ακόλουθα: Οι ενάγοντες είναι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, που έχουν συσταθεί νόμιμα κατά το άρθρο 54 παρ. 4 του Ν 2121/1993 «για την πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα», συγκεκριμένα δε ο πρώτος από τους ενάγοντες για τους μουσικούς, ο δεύτερος για τους τραγουδιστές-ερμηνευτές και η τρίτη για τις δισκογραφικές

εταιρίες-παραγωγούς υλικών φορέων ήχου ή και εικόνας, με τις προβλεπόμενες από τον ως άνω νόμο αρμοδιότητες και υποχρεώσεις, μεταξύ των οποίων η είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής του προαναφερόμενου άρθρου 49 του ίδιου νόμου. Επομένως, οι ενάγοντες νομιμοποιούνται, κατά τεκμήριο, σύμφωνα με τα άρθρα 55 παρ.2 και 58 του Ν.2121/1993 να ενεργήσουν δικαστικά για τη διαχείριση ή προστασία εξουσιών που απορρέουν από το περιουσιακό τους δικαίωμα και είναι αντικείμενο διαχείρισης αυτών, αφού προσκομίζουν τους πίνακες των μελών τους και δηλώνουν ότι έχουν αυτή την εξουσία. Οι ενάγοντες νομιμοποιούνται ενεργητικά για την επιδίωξη του καθορισμού και της επιδίκασης της εύλογης αμοιβής τόσο ημεδαπών όσο και αλλοδαπών φορέων συγγενικών δικαιωμάτων. Ειδικότερα, ως προς τους αλλοδαπούς φορείς, αποδείχθηκε ότι οι ενάγοντες ως μόνοι και αντιπροσωπευτικοί στην ημεδαπή οργανισμοί διαχείρισης των συγγενικών δικαιωμάτων των μουσικών, τραγουδιστών και παραγωγών, έχουν συνάψει με αντίστοιχους αλλοδαπούς οργανισμούς συμβάσεις αμοιβαιότητας, όπως ενδεικτικά με τον ελβετικό «SWISS PERFORM», το γερμανικό «GVL», το γαλλικό «SPEDIDAM», τον ισπανικό «AIE», το σουηδικό «SAMI», το ρουμανικό «CREDIDAM», τον ουγγρικό «EJI», το λιθουανικό «AGATA», το δανικό «GRAMMEX», τον ολλανδικό «NORMA», τον βέλγικό «MICROCAM», πολωνικό «STOART», τον εκπροσωπούντα βρετανούς και αμερικανούς καλλιτέχνες «RIGHTS AGENCY LTD» κ.α., με βάση τις οποίες νομιμοποιούνται για τη διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται αλλοδαποί μουσικοί, ερμηνευτές και παραγωγή για τη χρήση του ρεπερτορίου τους στην Ελλάδα. Εξάλλου, σύμφωνα και με τα διδάγματα της κοινής πείρας και λογικής, όλα τα μουσικά έργα, ακόμη και τα προερχόμενα από χώρες που δεν έχουν κυρώσει την προαναφερόμενη σύμβαση της Ρώμης της 26-10-1961, σε χρονικό διάστημα τριάντα ημερών από τη δημοσίευσή τους, με βάση τις ανάγκες της αγοράς σε παγκόσμια κλίμακα και τη ραγδαία, εξάπλωση των παλαιών και νέων εξελιγμένων και ταχύτατων μέσων επικοινωνίας, όπως π.χ. το διαδίκτυο, δημοσιεύονται και παρουσιάζονται στην Ελλάδα, όπως σε όλη την Ευρώπη και συνεπώς, σύμφωνα με όσα έχουν εκτεθεί στη μείζονα πρόταση, οι ενάγοντες νομιμοποιούνται σε κάθε περίπτωση και κατά τεκμήριο και ως προς τους αλλοδαπούς φορείς των συγγενικών δικαιωμάτων, στους οποίους σύμφωνα με τις προαναφερόμενες διατάξεις του Ν.2054/1992 παρέχεται «εθνική μεταχείριση» στην περίπτωση της «σύγχρονης δημοσίευσης». Η ίδρυση των εναγόντων έγινε σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 54 - 57 του Ν.2121/1993, όπως ήδη προαναφέρθηκε, η λειτουργία δε καθενός από αυτούς, με τη σειρά που αναφέρονται στην κρινόμενη αγωγή, εγκρίθηκε αντιστοίχως με τις με αριθμούς 11083/5-12-1997, 11089/5-12-1997 και 11084/5-12-1997 αποφάσεις του Υπουργού Πολιτισμού, που δημοσιεύθηκαν νόμιμα στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (Φ.Ε.Κ.1164/30-12-1997 τεύχος Β'), ο οποίος και ελέγχει, σύμφωνα με την παράγραφο 4 του άρθρου 54 του Ν.2121/1993, την αντιπροσωπευτικότητά τους με βάση το ρεπερτόριο που διαχειρίζονται και τους καλλιτέχνες που καλύπτουν και ενεργούν στο όνομά τους για το μουσικό ρεπερτόριο που διαχειρίζονται και την αντιπροσωπευτικότητά τους κρίνει ο Οργανισμός Πνευματικής Ιδιοκτησίας (Ο.Π.Ι.). Στα πλαίσια των παραπάνω αρμοδιοτήτων και υποχρεώσεων τους συνέταξαν από κοινού αμοιβολόγιο, το οποίο και γνωστοποίησαν, σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ.3 του Ν. 2121/1993. στο κοινό με τη δημοσίευση του σε (3) τρεις πανελλαδικής κυκλοφορίας εφημερίδες «ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ» (15-9-2000), «Η ΝΑΥΤΕΜΠΟΡΙΚΗ» (14-9-2000) και «ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ» (14-9-2000), ενώ μέσα στο έτος 2003 οι ενάγοντες συνέταξαν από κοινού νέο αμοιβολόγιο, το οποίο και γνωστοποίησαν ομοίως στο κοινό με τη δημοσίευση του σε τρεις εφημερίδες «ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ» (2-5-2003), «ΑΥΓΗ» (6-6-2003) και «ΓΕΝΙΚΗ ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΩΝ» (2-5-2003) και κάλεσαν τους χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των νομίμων αμοιβών τους. Σύμφωνα με τα

αμοιβολόγια αυτά προκειμένου για χρήση μουσικού ρεπερτορίου με δημόσια εκτέλεση σε καταστήματα και καθόσον αφορά επιχειρήσεις στις οποίες η μουσική είναι απαραίτητη για τη λειτουργία τους, όπως είναι τα κλαμπ, μπαρ κλπ, η οφειλόμενη εύλογη αμοιβή καθορίστηκε εφάπαξ ετησίως σε συγκεκριμένο ποσό ανάλογα με την επιφάνεια της επιχείρησης. Έτσι, σύμφωνα με τους παραπάνω καταλόγους, για τα έτη 2006 και 2007, για τις επιχειρήσεις για τις οποίες η μουσική είναι απαραίτητη, εμβαδού έως 100 τετραγωνικών μέτρων, η αμοιβή αυτή καθορίστηκε στο 10% επί των ακαθάριστων εσόδων τους και σε ελάχιστο ποσό 1.500 ευρώ για λειτουργία από 1 μέχρι 5 μήνες το καλοκαίρι. Μεταξύ των χρηστών αυτών υλικών φορέων ήχου είναι και ο εναγόμενος, ο οποίος διατηρεί και εκμεταλλεύεται επιχείρηση μπαρ στην (beach bar) με το διακριτικό τίτλο «.....» σε έκταση 100 τετραγωνικών μέτρων. Η επιχείρηση αυτή σε καθημερινή βάση τους καλοκαιρινούς μήνες κατά τα έτη 2006 και 2007, όλες τις ώρες λειτουργίας της τουλάχιστον από το πρωί έως αργά το βράδυ στις 02.00 π.μ. χρησιμοποιούσε ξένο ρεπερτόριο, των ενδεικτικά αναφερομένων μελών των εναγόντων, η χρήση του οποίου ήταν απολύτως απαραίτητη για την άσκηση του είδους της επιχείρησης του, έστω και εποχιακού χαρακτήρα, καθώς και για την προσέλκυση και την ψυχαγωγία των πελατών του. Παρά το γεγονός όμως ότι ο εναγόμενος λειτούργησε την παραπάνω επιχείρηση του κατά τα έτη 2006 και 2007 με χρήση μουσικού ξένου ρεπερτορίου και οχλήθηκε επανειλημμένα από τους ενάγοντες, αδιαφόρησε σε κάθε προσπάθεια διαπραγμάτευσης καθορισμού και καταβολής της προαναφερθείσας εύλογης αμοιβής. Η αμοιβή αυτή, επιμεριζόμενη κατά τα αναφερόμενα στην αγωγή ποσοστά στις αναφερόμενες κατηγορίες, πρέπει να ορισθεί σε ποσοστό 4% επί των ακαθαρίστων εσόδων του εναγομένου, το οποίο όμως ποσοστό να μην αντιστοιχεί σε ποσό μικρότερο των 900 ευρώ ανά μήνα για καθένα από τα έτη 2006 και 2007, σύμφωνα και με τα τετραγωνικά μέτρα του καταστήματος του. Με βάση τα παραπάνω πραγματικά περιστατικά, που αποδείχθηκαν, η κρινόμενη αγωγή πρέπει να γίνει μερικά δεκτή και ο εναγόμενος να υποχρεωθεί να καταβάλει η εύλογη αμοιβή στους ενάγοντες για τη χρήση υλικών φορέων ήχου στην παραπάνω επιχείρηση του, για καθένα από τα έτη 2006 και 2007, ποσοστό 4% επί των ετήσιων ακαθάριστων εσόδων, το οποίο ποσό να μην είναι λιγότερο των 900 ευρώ, πλέον Φ.Π.Α. 19%. Τέλος, λαμβάνοντας υπόψη ότι ο εναγόμενος έχει υποχρέωση κατά το νόμο (αρθρ. 56 παρ. 4 του Ν. 2121/1993) να παραδίδει στους ενάγοντες οργανισμούς και μάλιστα χωρίς καμιά καθυστέρηση, καταλόγους των έργων που εκτελούν δημόσια, με μνεία της συχνότητας εκτέλεσής τους, πρέπει να γίνει δεκτό και το αντίστοιχο αίτημα των εναγόντων, κατά το μέρος που αυτό κρίθηκε νόμιμο και να υποχρεωθεί ο εναγόμενος, κατά τα οριζόμενα ειδικότερα στο διατακτικό της απόφασης, να παραδώσει στους ενάγοντες τους ζητούμενους καταλόγους για τα έτη 2006 και 2007. Επίσης, πρέπει να καθορισθεί ως εύλογη αμοιβή της κάθε κατηγορίας που εκπροσωπείται από τους τρεις ενάγοντες, ποσοστό 50% της παραπάνω καθορισθείσας αμοιβής για τους παραγωγούς και από το υπόλοιπο 50% το 25% στους μουσικούς και το υπόλοιπο 25% στους τραγουδιστές. Κατά την κρίση δε του Δικαστηρίου δεν συντρέχουν εξαιρετικοί λόγοι που να επιβάλουν την προσωρινή εκτελεστότητα της παρούσας απόφασης ενώ η επιβράδυνση της εκτέλεσής δε θα επιφέρει σημαντική ζημία στους ενάγοντες και συνεπώς το σχετικό αίτημα πρέπει να απορριφθεί ως ουσιαστικά αβάσιμο (άρθρο 908 ΚΠολΔ). Τέλος, ο εναγόμενος πρέπει να καταδικαστεί σε μέρος των δικαστικών εξόδων των εναγόντων ανάλογα με την έκταση της ήττας του (αρθρ. 178 παρ.1ΚΠολΔ), όπως ορίζεται, ειδικότερα, στο διατακτικό.

ΠΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ ερήμην του εναγόμενου.

ΟΡΙΖΕΙ το παράβολο, για την περίπτωση άσκησης ανακοπής ερημοδικίας από τον εναγόμενο, στο ποσό των διακοσίων πενήντα (250 €) ευρώ.

ΔΕΧΕΤΑΙ μερικά την αγωγή.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ οριστικά το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής για τους υλικούς φορείς ήχου που χρησιμοποίησε ο εναγόμενος μεταδίδοντας μουσικό ρεπερτόριο σε δημόσια εκτέλεση στο κατάστημα του, για τα έτη 2006 και 2007 σε ποσοστό 4% επί των ακαθαρίστων εσόδων του, το οποίο να μην είναι λιγότερο σύμφωνα με τα τετραγωνικά μέτρα του καταστήματος του από το ποσό των 900 ευρώ, πλέον ΦΠΑ 19% για καθένα από τα έτη 2006 και 2007.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ τον εναγόμενο να καταβάλει στους ενάγοντες ποσοστό 4% επί των ακαθαρίστων εσόδων του, το οποίο να μην είναι λιγότερο σύμφωνα με τα τετραγωνικά μέτρα του καταστήματος του από το ποσό των εννιακοσίων (900) ευρώ, πλέον ΦΠΑ 19% για καθένα από τα έτη 2006 και 2007, νομιμότοκα από την επόμενη της επίδοσης της αγωγής

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ ως εύλογη αμοιβή της κάθε κατηγορίας που εκπροσωπείται από τους τρεις ενάγοντες ποσοστό 50% υπέρ του τρίτου ενάγοντος και κατά το υπόλοιπο 50%, ποσοστό 25% υπέρ του πρώτου ενάγοντος και ποσοστό επίσης 25% υπέρ του δεύτερου ενάγοντος.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ τον εναγόμενο να προσκομίσει στους ενάγοντες καταλόγους με όλους τους τίτλους των μουσικών έργων, των οποίων προέβη σε δημόσια εκτέλεση κατά τα έτη 2006 και 2007.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ τον εναγόμενο σε μέρος των δικαστικών εξόδων των εναγόντων τα οποία καθορίζει στο ποσό των τετρακοσίων (400,00) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε στις 22.06.2009 και δημοσιεύθηκε στο ακροατήριό του σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση, στη, στις 08.07. 2009.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ